

DE VRIESE & DURNEZ

DE GRAFDELVER

Leesexemplaar

Eerste druk: juni 2026

© 2026, Bjorn Van den Eynde en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Vormgeving: www.intertext.be

D/2026/0055/230
ISBN 978 94 6530 116 7
NUR 330, 332
THEMA FH

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6530 299 7
Luisterboek: ISBN 978 94 6530 303 1

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 instagram.com/pelckmans.be

BJORN VAN DEN EYNDE

Een
DE VRIESE
& DURNEZ
thriller

DE
GRAF
DELVER

Geen geheim blijft voorgoed begraven

P E L C K M A N S

Voor Marie & Olivia

*Met dank aan, voor hun expertise en input
bij de opstart van de reeks De Vriese & Durnez:
Dirk Thys, kamervoorzitter hof van beroep Antwerpen
& voorzitter hof van assisen Antwerpen & Limburg
Guido Desloover, directeur Operaties FGP Brussel
Christian Winand, adjunct-afdelingshoofd
sectie Moord FGP Brussel
Ilse, sectie Moord FGP Brussel
Nadia De Groof, hoofdinspecteur BS,
afdeling Agressie FGP Antwerpen
Tristan Moreau, acteur, regisseur & auteur,
voor zijn Waalse inbreng.*

*'Hoe zou ik een ander redden,
als ik niet eens mezelf kan helpen?'*

MARJOLEIN DE VRIESE

Leesexemplaar

PROLOOG 1

Bloed droop uit de wond boven haar rechterwenkbrauw.

Haar adem stakte in haar keel. Elodie kreeg amper lucht. Zwalpend tussen de bomen en langs verlaten huisjes verdween de jonge vrouw de bossen van Banneux in.

Rijzige Mariabeelden prijkten langs de kasseiweg en staarden haar aan. Plastic bloemen in stenen vazen kleurden zwart in de nacht. Zitbanken met afgesleten latten stonden zij aan zij langs het wandelpad.

Normaal droegen de zitbanken honderden bedevaarders, in dit heilige bos, aan de rand van de Ardennen. Elke dag zochten duizenden bezoekers bevrijding in Banneux.

Nu klonk er slechts stilte.

Elodie duwde haar rug tegen de muur van een arbeidershuis, waarnaast een kapel was gebouwd.

Het was al lang geen normaal arbeidershuis meer.

Sinds 1933 leefde de legende dat een meisje van elf in deze bescheiden woning, vanachter het keukenraam, de verschijning van de maagd Maria had gezien. Het meisje omschreef het als een verblindend licht. Ze had een vriendelijke vrouw gezien die zomaar te midden van de gitzwarte dennenbossen stond en zichzelf de ‘Vierge des Pauvres’ noemde, Maria, de Maagd der Armen.

Het was een verhaal dat Elodie altijd gefascineerd had. Misschien was het zelfs de start geweest van haar eigen, diepgewortelde geloof. Doorgaans voelde deze plek vertrouwd, maar nu was dat gevoel van veiligheid mijlenver weg.

Elodies ogen werden groot. Ze hoorde gehijg. Voetstappen. Steeds haastiger.

Haar belager was vlakbij.

Elodie likte aan haar polsen. De schaafwonden aan haar onderarmen prikten verschrikkelijk.

Iemand had haar van haar fiets gesleurd en in de bossen getrokken. Met een onstuimige elleboogstoot had ze zich vrij kunnen maken. Ze had de kans gekregen te vluchten.

Eén kans.

Opnieuw hoorde ze lawaai. Hij was hier.

Huilend prevelde ze een gebed en liep de duisternis in.

Een straal klaterde uit een kromme buis. Aan de waterbron bij de Rue de L'Esplanade werden helende krachten toegeschreven.

Elodie viel op haar knieën, stak haar handen in het bronwater en kieperde het over haar gezicht en in haar hals.

Ze dacht niet dat de heilige bron haar nog écht kon helpen. Het was opnieuw stil geworden.

Te stil.

Een fel licht verblindde haar van opzij. Met wat verbeelding zag ze in de vlekken de Maagd der Armen. Een heilige verschijning.

Elodie kon alleen maar hopen dat haar hetzelfde mirakel te beurt zou vallen als dat meisje van elf, in 1933. Ze stak haar handen uit en smeekte om vergiffenis.

'Laat me alsjeblieft leven. *Je vous en supplie.* Laat me niet sterven.'

De zaklamp kantelde. Een onherkenbare, duistere figuur staarde haar ijskoud aan. Een sjaal bedekte de onderste helft van zijn gezicht.

Elodie schreeuwde haar stem stuk, voor ze met een harde klap bewusteloos werd geslagen.

PROLOOG 2

Uren kropen voorbij als slakken op een vuile muur. Achter het matte glas van het kelderraam was de zon opgekomen en weer ondergegaan. Een hele dag was als rook vervlogen, alsof het niets was.

Elodies benen kronkelden over de mozaïekvloer. Haar huid was strakgetrokken van de kou. Moeizaam wrong ze aan het touw dat stevig om haar polsen en onderarmen was gebonden.

Ze hoestte. Haar tong kleefde tegen haar gehemelte.

Met twee ongelijke latten was een kruis in elkaar getimmerd. Het keek treurig op haar neer.

Elodie bracht haar polsen bij haar hoofd en probeerde scherper te kijken. De gouden armband aan haar rechterarm was zesduizend euro waard. Het was een sieraad uit Parijs. Dat had ze zich toch laten vertellen door de man die haar de armband had gegeven.

Elodie was verliefd geworden. Hij was charmant geweest. Attent. Een of andere lobbyist. Met veel macht en politieke vrienden. Uit het verre Brussel.

De grootstad.

Moeizaam trok Elodie haar benen op en stampte tegen de kelderdeur.

‘Hé!’ Haar spieren trokken pijnlijk, maar toch trapte ze opnieuw tegen het hout. ‘Laat me hieruit! *Laissez-moi sortir!*’

De deur sloeg hard open.

Ze kroop achteruit. ‘Sorry. *Désolée*. Ik wil gewoon naar huis. Alsjeblieft?’

Haar ontvoerder staaarde haar koeltjes aan. Hij twijfelde

even. Dan beende hij naar haar toe en greep haar polsen beet. Zijn vingers waren vuil van het zand. Hij had zwarte rouwranden aan zijn nagels.

‘Heb jij haar vermoord?’ vroeg hij.

Elodie hakkelde. ‘Wat...? Ik...?’

‘Heb je haar vermoord?!’ schreeuwde hij opnieuw.

‘Wat? Nee. Ik...’ Twijfel overspoelde haar lichaam. Ook al noemde hij geen namen, Elodie wist perfect over wie zijn vraag ging. ‘Ik heb niemand vermoord. Waarom zou ik...?’

‘Wat is er met haar gebeurd? Wie heeft haar vermoord?’

‘Ik weet het niet! Ik...’

De stilte was ondraaglijk.

Elodie hilde. ‘Ik weet het echt niet...’

‘Wie is Nummer 7?’

Ze fronste. ‘Wat?’ Niet-begrijpend schudde ze haar hoofd. ‘Wie is...?’

‘Nummer 7?’

‘7? Nooit van gehoord.’

Elodie zag haar ontvoerder twijfelen. Dit sloeg nergens op.

‘Ik kan je niet helpen...’ Ze slikte. ‘Mag ik alsjeblieft gaan?’

Hij greep haar nog forser beet, rukte de gouden armband van haar pols en sleurde haar de kelder uit.

‘Nee? Neel!’ Elodie kronkelde en schopte in het rond. ‘Laat me los!’ In alle chaos raakte ze het kruis, dat op de grond kletterde en uit elkaar viel. Weer een paar trappen. Ze schampte het scheenbeen van haar ontvoerder en hoorde hem vloeken.

Wild als een beest draaide hij zich om. Hij gooide zich op haar, duwde zijn knieën in haar maag en tussen haar benen, en wrong haar schouders tegen de koude vloer. Zijn scherpe nagels doorpriemden haar huid en sneden langs haar rechterarm naar beneden.

Ze gilte. Bloed gutste uit de wond.
Hij plantte zijn duimen op haar jukbeenderen en duwde
zijn vuile vingers in haar oogkassen.
Elodies lichaam trilde. Ze stopte met gillen. Bevroren door
angst.
Hij trok haar de kelder uit.
Ze kon geen woord meer uitbrengen. Het had geen zin
meer. Er was toch niemand die haar zou horen.
Geen mens en geen God.

PROLOOG 3

Het hoge, natte gras likte aan haar enkels. In de verte, tussen de zwarte stammen, zag Elodie de contouren van een puntdak met een klein torentje. Het was *la Chapelle Saint-Michel-et-Sainte-Jeanne-d'Arc de Banneux*.

De kapel was een plek waar ze vroeger met haar grootmoeder vaak kwam en waar ze nu soms nog troost zocht.

De woorden die haar ontvoerder geroepen had, gonsden door haar hoofd. Elodie wist als geen ander dat ze veel mensen pijn had gedaan.

En één meisje in het bijzonder.

Ze had altijd geweten dat het moment van oordeel zou komen.

Haar ontvoerder duwde Elodie vooruit. Ze wilde wat zeggen, maar het stuk stof tussen haar lippen sneed te hard in haar mond.

Een put van een meter diep lag mistroostig op haar te wachten. Een berg natte aarde ving het licht van de maan. Stralen braken door de kruinen van de bomen en kleurden het hoge gras en het gapende graf. Het zelfgetimmerde kruis uit de kelder was hersteld en prijkte bovenaan.

Elodie kneep haar ogen dicht. Tranen rolden over haar wangen.

Tussen de struiken stond een bestelwagen geparkeerd. Een blauwe slang kronkelde van bij het voertuig en door het onkruid naar de put. Planken waren tegen de zijkant gezet en verstevigden de wanden.

Zonder aarzelen duwde Elodies ontvoerder haar in het

gat. Ze had amper de kracht om weerwerk te bieden. Hij schoof zwaar traliewerk over de put en maakte het aan de hoeken vast. Tussen de metalen baren waren openingen van amper een paar centimeter breed.

Elodie kon niet meer voor- of achteruit. Het slijkerige hol was amper groot genoeg om er op handen en voeten in te zitten.

Haar ontvoerder knielde en sloeg een kruisteken.

‘In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.’

Hij nam een klein voorwerp uit zijn jas en klemde het tussen de latten van het kruis.

Elodie fronste toen ze het zag.

Het was een wit, engelachtig veertje.

Ze besepte wat er gebeuren zou. Ze werd geofferd voor een moord die ze niet gepleegd had.

Haar ontvoerder slenterde weg van de put, het leek alsof hij geplaagd werd door twijfel. Elodie stak haar vingers door de openingen in de tralies boven zich. Ze sperde haar ogen open. Al haar zintuigen stonden op scherp.

Eerst zacht, dan nadrukkelijker, hoorde ze een bizar geluid. Gekolk. Gebulder.

Door de blauwe buis gutste water de put in. Het vocht doorweekte Elodies haar. Ze krijste en probeerde haar lichaam te draaien. Het niveau van het water steeg razendsnel langs de houten wanden.

Elodie duwde haar hoofd tegen de tralies en brulde als een leeuw om hulp. Dof, door het doek heen. Niemand antwoordde.

Ze snikte. Ze smeekte. Dat iemand haar zou redden. Dat iemand haar zou troosten. Dat iemand haar zou vergeven om wat ze gedaan had, zoveel jaren geleden.

Terwijl het water haar lippen overspoelde en ze geen lucht

meer kreeg, drukkend tegen de veel te smalle gaten in de tralies, kneep Elodie haar ogen dicht.

Het laatste wat ze voelde was verdriet, omdat niemand haar zou missen.

Ze zou sterven als een zielige, eenzame vrouw.

Marjoleins borstkas deed pijn.

Ze voelde steken in haar hart. Een drukkend gewicht.

Bij elke ademstoot brandde haar luchtpijp. Ze proefde bloed in haar keel. Met onregelmatige teugen probeerde ze koele lucht in haar longen te krijgen.

Het was ontielig vroeg. 05.50 uur in de ochtend.

Eerst in de nog verlaten bokscub bij Marcus en daarna joggend langs de vijvers van Klaverberg was de Genkse te diep gegaan.

De knokkels van haar rechterhand lagen open.

Het was een soort straf geworden. Boetedoening. Omdat ze niet beter presteerde. Omdat ze geen resultaten boekte.

Marjolein liet zich op het grind zakken. Ze trok het bandje uit haar koolzwarte paardenstaart, wroette door haar haren en bekeek haar spiegelbeeld in een plas. Met haar bleke gezicht en die piercing door haar neusvleugel zag ze er nog jonger uit dan ze was. Mensen schatten haar begin en niet eind twintig.

Geen wonder dat niemand haar serieus nam.

Ze schudde haar hoofd en blies de vermoeidheid van zich af. Haar vinger trilde boven het schermje van haar smartphone, die in een houder om haar arm zat. Jarenlang had ze uit haar playlist één nummer in het bijzonder niet meer op durven zetten.

‘Als een leeuw in een kooi’.

Haar zusje Emma had de klassieker van Willy Sommers zo vaak meegezongen toen zij en Marjolein samen naar oude tapes van *Tien Om Te Zien* keken. Het liedje dwaalde voorgoed door Marjoleins gedachten.

Nostalgie. Vergeten en verloren tijden.

Het deed Marjolein treuren om iets wat al lang niet meer was.

Haar ogen werden waterig, nog voor de muziek werkelijk doorkwam. Ze kon het verdriet zelfs nu, na twintig jaar, nog altijd niet verdragen.

2

Bij elke stap die Marjolein zette, kraakte het grind onder haar loopschoenen. De mijnlift van Waterschei torende boven haar uit. Ze voelde zich klein, zoals altijd op deze plek.

Het metalen monster was net zo indrukwekkend als toen ze hier als kind kwam spelen, samen met haar ouders, haar broer en haar drie zussen.

Ze steunde met haar handen op een bank, rekte haar kuiten en kraakte de wervels van haar nek. Dauwdruppels koelden haar warme handen af.

De eerste woorden van 'Als een leeuw in een kooi' klonken in haar oortjes.

De afgelopen weken had ze zich in de kelder van haar huisje in de Nijverheidslaan doodgewerkt. In oude dossiers van haar vader probeerde ze iets te vinden dat kon leiden naar de man die Marjoleins zusje Emma en haar vader Joris het leven had ontnomen.

Gabriël.

De seriemoordenaar die zichzelf 'de beschermengel van het land' noemde, had Marjoleins vader vermoord, denkend dat Joris een corrupte flik was. Die klootzak van een Gabriël had verdomme gedacht dat hij het recht had om Joris van kant te maken.

Marjolein zag nog levendig voor zich hoe het gebeurd was.

De wagen waarin rechercheur Joris De Vriese en de erg jonge Marjolein en Emma zaten, werd door Gabriël beschoten. Het voertuig ging van de baan en kwam in het Albertkanaal terecht. Razendsnel vulde de wagen zich met water.

Marjolein was amper zeven. Wat kon ze van zichzelf verwachten? Ondanks haar jonge leeftijd deed ze er alles aan om haar zusje te redden. Om haar uit de auto te trekken. Om haar gordel los te krijgen.

Ze had de angst in Emma's ogen gezien. Marjoleins kleine vingers waren verkleumd. Het water was via haar neus en mond binnengedrongen. In alle paniek was het haar niet gelukt te doen wat ze zo graag wilde: het meisje redden waar ze zo naar opkeek.

Marjolein had zich zo pijnlijk machteloos gevoeld.

Emma's lijf schokte toen ze voor haar leven vocht. Het waren haar laatste stuiptrekkingen. Ze verdrong voor Marjoleins ogen. En Marjolein had niets kunnen doen.

Wat kon dat in godsnaam met rechtvaardigheid te maken hebben?

Amper een paar uur later werd haar vader Joris neergeschoten. In hun huis in de Nijverheidslaan. De schutter was Gabriël, de 'beschermengel van ons land'.

Het gebeurde terwijl Marjolein onder de tafel verborgen zat en alles kon zien. Ze had het niet gedurfd om onder de tafel uit te komen en te proberen iets voor haar vader te betekenen.

Ze was te jong. Te bang. Te onzeker.

Er ging geen dag voorbij dat Marjolein de beelden niet opnieuw in gedachten afspeelde. En dat ze dat ene 'cadeautje' zag, dat dat monster Gabriël speciaal voor haar achterliet.

Een wit, engelachtig veertje.

3

De muziek in haar oren doofde uit. De stilte katapulteerde Marjolein weer naar het nu. De koele Genkse lucht vulde haar neus. De zon kroop al over de horizon.

Haar opgedroogde zweet deed haar wangen jeuken.

Marjolein liet de bank los waarop ze nu al een paar minuten steunde. Ze ritste haar heuptasje open. Van tussen een ongebruikte zweetband en een zakdoek nam ze een plastic zakje, waarin een goedkope wegwerptelefoon zat. De onbekende Gabriël had Marjolein niet eens zo lang geleden naar de mijnlift gelokt en de telefoon voor haar achtergelaten, hier bij het bankje, samen met net zo'n wit veertje als twintig jaar geleden.

Ze hoorde zijn vervormde stem nog door de telefoon gonzen. Het onbekende monster had indruk op haar gemaakt.

'Als ik het mis had over je vader... dan wil ik me gerust verontschuldigen.'

Gabriël wás verkeerd geweest. Hij had niet in het minst het recht gehad het leven van Marjoleins zusje of vader te nemen.

In zijn monsterlijke drang naar 'rechtvaardigheid' had Gabriël fouten gemaakt. Onuitwisbaar.

Joris was géén corrupte flik. Dat Gabriël hem vermoord had tijdens zijn queeste om 'het land op te kuisen en uit te zuiveren' was compleet fout geweest.

Onterecht.

Een schandalige misser.

Gabriël deed het klinken als een misverstand. De vuile

klootzak... Maar dat was niet eens wat Marjolein het meest van al bezighield.

Gabriël had in dat telefoongesprek een boodschap meegegeven.

‘Wij gaan samen de echte smeerlappen pakken. Van Les Sept d’Or. Of al wie ons land verziekt. Het zal niet lang meer duren voor we opnieuw op jacht gaan.’

Gabriël vroeg haar om hulp, ‘voor de goede zaak’. Hij wilde samenwerken met Marjolein om misschien wel de grootste smeerlap van allemaal te vatten.

‘Nummer 7’ was de onbekende leider van Les Sept d’Or, een criminele organisatie van invloedrijke Belgen.

De gouden zeven.

Ze verdeelden de macht, oefenden invloed uit in de politieke en de zakenwereld, hielpen elkaar aan goedbetaalde postjes, wisten elkaars criminele fouten uit.

Ze hielden obscure feestjes waar zowel mannen als vrouwen zich prostitueerden, en die waren vaak minderjarig.

De vader van haar collega Nathan, Jerome Durnez, had hun praktijken jaren geleden willen onthullen, maar hij werd vermoord.

De leider van Les Sept d’Or werd zelfs door zijn eigen entourage ‘Nummer 7’ genoemd. Een codenaam. Hij was iemand die zich ophield in de hoogste politieke en rechterlijke echelons, en hij was een meester in het verbergen van zijn identiteit.

Gabriël had zijn zinnen op Nummer 7 gezet, net zoals Marjolein en haar vader Joris zoveel jaar geleden.

Zes namen van de criminele groepering hadden ze gevonden, tijdens cases uit het verleden, zoals de Engelenmoord. Maar de leider bleef onbekend. Nummer 7 was de

grootste smeerlap van allemaal. Het was iemand met macht.
Politieke connecties.

Een kinderverkrachter.

Een moordenaar.

En Gabriël wilde hem samen met Marjolein ontmaskeren.
Maar Marjolein wist niet of ze dat ooit zou kunnen, samen-
werken met 'de beschermengel van ons land'. Zelfs niet als
ze zo het levenswerk van haar vader kon voltooien. Zelfs niet
als ze zo haar schuldgevoel een beetje kon verzachten, omdat
ze Joris' dood niet had kunnen voorkomen.

Ze was op.

Ze was moe.

Ze wilde huilen.

Om al wie ze ooit verloren was.

Om alle onschuldigen die ooit gestorven waren.

Om het mismaakte, corrupte land waarin ze woonde.

Om haar dode zus en vader. Haar gebroken gezin.

Het gevoel van machteloosheid.

Ze bekeek de wegwerptelefoon. Haar keel werd dicht-
gesnoerd. Ze vroeg zich af of ze Gabriëls vervormde stem ooit
nog zou horen.

4

Marjolein trok haar sporttrui over haar hoofd en vertraagde haar pas toen ze haar huisje in de tuinwijk van Waterschei bereikte.

Een man kwam haar van bij de hoge bomen tegemoet. Hij was een collega van de Federale Gerechtelijke Politie van Brussel.

Nathan Durnez, veertig jaar, knikte, wreef langs zijn ongeschoren kaken en trok de mouwen van zijn donkere jasje recht. *'Eh, bonjour Marjolein. Ça va?'*

Ze knikte alleen maar, maakte geen oogcontact.

'Sorry dat ik je zo vroeg al stoort. En dat ik je hier lastig kom vallen...' Hij wees om zich heen. 'Het is niet mijn gewoonte om zomaar over de vloer te komen bij collega's.'

Ze deed haar voordeur van het slot en wenkte hem haar te volgen.

'Merci', glimlachte hij.

Het mapje dat Nathan onder zijn arm hield, was Marjolein niet ontgaan.

Ze wist meteen dat hij met slecht nieuws kwam.

Nathan volgde zijn dertien jaar jongere collega naar binnen. Net iets te gediensig veegde hij zijn schoenzolen af op de deurmat.

Het viel hem op dat Marjolein onrustig ademde en naar zweet rook. Hij gokte dat ze diep was gegaan tijdens het joggen. Zijn blik kleefde aan haar gehavende knokkels.

Terwijl Marjolein haar sleutels in een porseleinen schaal legde, bekeek Nathan een oud familieportret. Marjoleins

grootvader, een Italiaanse arbeidsmigrant en mijnwerker, poseerde voor de mijnlift van Waterschei. Het zwart-witte beeld stamde uit de jaren vijftig.

Nathan droomde weg bij het idee dat het Marjoleins Italiaans-Vlaamse roots waren die haar dat mooie maar aparte gezicht hadden geschonken. Een beetje bleek, met donkere ogen en haren. Het maakte haar bijzonder.

‘Thee?’ vroeg ze, terwijl ze met haar vingers langs haar sportlegging streek. ‘Of liever koffie?’

‘*Non, mais merci quand même.*’ Hij hield zijn handen op. ‘Ik was niet van plan lang te blijven.’

‘O.’

‘Alles goed? Ik bedoel... op het werk. En hier in Waterschei?’

‘Ja, ja. Alles oké.’ Marjolein streelde onwennig langs haar neuspiercing.

‘Eh...’

‘Nathan?’ Haar ogen vonden de zijne nu wel. ‘Is er iets?’

‘Nee, nee. Alles is oké. Ik, eh... ik maakte me gewoon wat zorgen.’

‘Waarom?’

‘Omdat je de laatste dagen nogal afwezig bent.’

‘Is dat zo?’

‘Op het werk.’

Ze kruiste haar armen. Van onder haar korte top kwam haar navelpiercing piepen.

Nathans blik dwaalde af, maar hij herpakte zich. ‘Ik weet niet of collega’s het ook in de gaten hebben. Maar... ik zie dat je ergens mee zit.’

Ze zweeg.

‘Je hoeft me niet te vertellen wat er is. Maar... beloof het me gewoon. Als ik ergens mee kan helpen, vraag je het dan?’

Ze knikte.

‘Zeker?’

'Ja, ja. Bedankt.'

Opnieuw was het stil.

'Sorry. Ik, eh... Wil je echt niks drinken?' Ze wees naar de keuken. 'Ik ga even...'

Nathan staarde haar na. Hij nam het dossiermapje onder zijn arm vast en aarzelde om het open te slaan.

5

Marjolein vulde aan haar ouderwetse gootsteen haar glas tot aan de rand en kieperde het in één keer naar binnen. Het gaf haar tijd om na te denken.

Dat Nathan hier plots stond, had ze niet van hem verwacht. Hij was attent. Zorgzaam.

Ze vroeg zich af of ze hem in vertrouwen moest nemen. Vertellen dat ze zich afsloot. Dat ze vaak eenzaam thuiszat en ijsbeerde in haar eigen hoofd. Dat ze die wegwerptelefoon van Gabriël had gekregen, waarmee hij haar kon contacteren om haar 'hulp' te vragen. Dat ze het toestel had bewaard, net zoals het witte veertje dat hij voor haar had achtergelaten.

Dat nota bene het monster Gabriël, dat Marjoleins gezin compleet onterecht had vernietigd, samen met haar jacht wilde maken op de corrupte en criminele 'Nummer 7'.

Dat ze soms simpelweg niet meer wist hoe het verder moest.

Dat haar knokkels bij momenten echt vreselijk veel pijn deden. Dat het schuldgevoel dat haar al sinds haar kinderjaren achtervolgde loodzwaar op haar schouders drukte.

Ze zag haar verdronken zusje voor zich. Haar vader die werd doodgeschoten. Ze voelde opnieuw haar machteloosheid. Ze hoorde het liedje door haar gedachten klinken. 'Als een leeuw in een kooi'.

Ze vulde haar glas opnieuw, goot ook dat naar binnen en dwong zichzelf naar de woonkamer te lopen.

'Ik, eh...' Nathan krabde in zijn hals. 'Ik ben hier niet zomaar.'

Haar blik viel op het dossiermapje in zijn handen.

‘Saelens en Imran hebben een nieuwe case. In Banneux. Een vermoorde vrouw van zevenentwintig.’ Nathan woog zijn woorden. ‘Jouw generatie.’

Marjolein trok haar wenkbrauwen op.

‘Het is niet zomaar een zaak, vandaar dat het parket van Brussel ze kreeg toegewezen.’ Hij nam een foto. ‘In de bossen achter *la Chapelle Saint-Michel-et-Sainte-Jeanne-d’Arc* werd het lichaam van Elodie Van Houtte gevonden.’

‘Oké... En?’

‘Ze was zwaar verminkt, alsof een beest haar te lijf was gegaan. Krassen in haar gezicht en op de rest van haar lichaam.’

Marjolein wreef haar armen warm.

‘Vervolgens werd de jonge vrouw in een put geduwd. Die werd aan de bovenkant afgesloten.’

Marjolein merkte dat hij niet verder praatte. ‘Nathan?’

Hij scrolde op zijn smartphone, maar kantelde het scherm-pje niet haar kant op.

‘Nathan, wat is er met die vrouw gebeurd?’

‘Die put is door de dader onder water gezet. We vermoeden dat ze verdrinken is, zonder een kans op overleven.’

Marjolein voelde hoe het water haar eigen lichaam omsloot. Het was ijskoud. Zij een meisje van amper zeven. Haar zus Emma die haar levenloos aankeek.

‘Weet je... Misschien was het dom om naar hier te komen.’ Nathan vloekte. ‘Ik zeg tegen Saelens dat we de zaak niet doen. Er is werk genoeg in Brussel dat we samen kunnen aanpakken...’

Hij draaide zich om, maar Marjolein greep zijn pols beet en wrong het scherm-pje haar kant op.

Wat ze zag, sneed dwars door haar heen. De haren van Elodie lagen plat in haar hals, haar ogen starden naar de hemel. Het was een blik waar doodsangst uit sprak.

De vrouw lag in de put. De onderkant van haar lichaam was bedolven. Zwarte grond verborg haar tot aan haar middel.

'Halverwege is de dader gestopt.' Nathan blies. 'Waarschijnlijk is hij gevlucht voor een toevallige passant.'

Marjoleins ogen lieten de foto niet los. 'Banneux was het, toch?'

'Eh... ja.'

'Geef me een paar minuten om me op te frissen.'

Ze liep langs hem heen, maar voelde hoe hij met zijn warme hand haar pols vastgreep.

'Marjolein... Ik vind niet dat je het moet doen.'

'Wat?'

'Saelens heeft me gestuurd, maar... ik vind dat je deze zaak niet moet aannemen.' Hij swipete naar een andere foto. Daarop was het kruis bij Elodies graf te zien. De dader had een voorwerp achtergelaten, geklemd tussen de houten latten.

Het was een spierwit veertje.

'Het spijt me, Marjolein.'

'Fuck.'

'Gabriël is terug.'

6

Marjolein sloeg de deur van de badkamer open. Ze knipte het licht niet aan. Ze zakte op het toilet en staarde voor zich uit. De ochtendzon tekende patroontjes op het vloertje uit grootmoeders tijd.

Ze rukte de kraan open en gooide water in haar gezicht. Ze probeerde haar hartslag naar beneden te krijgen.

De wegwerptelefoon lag tussen de twee wastafels.

Gabriël had haar na die ene keer, zo lang geleden, niet meer gebeld.

Maar hij had haar nog wel één tekstbericht gestuurd.

Amper vierentwintig uur geleden.

Ze hield het voor iedereen verborgen. Het woog als een molensteen op haar lijf.

Zwijg over deze telefoon.

Je wilt niet dat deze bron opdroogt.

Je zult nog wel merken waarom.

Misschien kunnen we samen

weer op zoek naar Nummer 7.

De letters brandden op haar netvlies. Wat moest ze in godsnaam met zijn woorden aanvangen?

Er was niemand die ze in vertrouwen kon of wilde nemen. Het voelde allemaal zo onwezenlijk en absurd.

Ze had geen idee wat ze moest antwoorden of doen.

Geklop op de deur dreunde door de kamer en door haar hoofd. Ze kon een gil maar net onderdrukken.

'Marjolein? Gaat het?'

'Ja, ja. Ça va.'

'Moet ik iets halen? Kan ik...?'

'Nee. Ik kom eraan, Nathan. Secondje.' Ze snoof en stopte de wegwerptelefoon in haar heuptasje. 'We kunnen direct weg.'

7

Takken van de hoge eiken sloegen met de wind mee.

Het was bijna acht uur in de ochtend, in Banneux.

Marjolein kneep haar zomerjasje dicht bij haar kraag. Ze volgde Nathan de bossen in, langs *la Chapelle Saint-Michel-et-Sainte-Jeanne-d'Arc*. De heilige stilte prikkelde haar zinnen. Een briesje streek langs haar nek. Ze rilde.

Blauwe zwaailichten van een tiental voertuigen dansten over een wandelpaadje en langs treurige bomen omhoog.

'De technische recherche is al een tijd aan het werk', zei Nathan.

Een collega hield voor Marjolein het politielint omhoog. Naast de voertuigen van de lokale en federale politie doemde de beige Mercedes-Benz EQS van hoofdinspecteur Peter Saelens op.

'Elodie Van Houtte was een eenvoudige, jonge vrouw', zei Nathan. 'Volgens buurtbewoners was ze superbraaf. Ze woonde bij haar grootmoeder, had geen ouders meer. Zij en haar oma leefden in een omgeving van lichte kansarmoede en met weinig toekomstperspectief, zoals wel meer mensen in Banneux. Elodie was heel gelovig, ze hielp in de kerk. Sommige burens omschrijven haar als een seut. Ze ontving met haar grootmoeder bedevaarders in hun bescheiden arbeidershuis. Elodie had geen vijanden, voor zover we weten.' Hij draaide een blaadje van zijn notitieboekje om. 'Haar grootmoeder is deze ochtend ingestort door het nieuws over haar vermoorde kleindochter. Ze ligt op intensieve zorgen.' Hij reikte Marjolein een krantje van de kerk aan. Daarin prijkte een foto van Elodie. 'Elodie hielp vaak bij

doopsels, in verschillende kerken en kapellen in Banneux. Ze was een goed mens. Er is geen logische reden waarom iemand haar zou willen raken.'

Marjolein liet haar duim langs de gekartelde rand van het krantenpapier glijden.

'De vraag is dus... waarom werd zij gegrepen en zo gruwelijk vermoord?' Nathan knipte met zijn vingers voor Marjoleins gezicht. 'Hoor je wat ik zeg?'

Ze keek met een ruk op.

'Waarom liet de dader dat witte veertje achter? Was het effectief Gabriël? Wil hij jouw aandacht, net zoals de vorige keer met de Engelenmoord?'

Marjolein vouwde het kerkblaadje dicht, legde haar vingers over elkaar en wreef over haar geschaafde knokkels.

Nathan aarzelde. 'Ik weet dat jij en Gabriël een, hoe moet ik het zeggen, *bijzonder* verleden delen. Met je vermoorde vader. En je verdronken zus.'

Stilte.

'De Vriese? Ça va een beetje?'

Ze schudde haar hoofd. Haar blik was glazig en ze zocht om zich heen zonder focus. Haar twijfel verscheurde haar.

Op een brancard, in een lijkzak, werd het lichaam van Elodie Van Houtte de bossen uit gedragen. Marjolein verborg haar vingers in haar trillende handen.

Een zestiger met een gladgeschoren hoofd en in maatpak schraapte zijn keel. Het was Saelens, die Nathan begroette en wachtte tot Marjolein hem aankeek.

Ook de veertiger met Turkse roots die Saelens volgde, Imran Demirel, knikte zuinig naar haar.

'Ik ben blij dat jullie er zijn.' Saelens glimlachte mak. 'Marjolein, zou ik je even kunnen spreken? Onder vier ogen?'

Saelens hield struiken opzij. Wat dieper in het bos wees hij een omgevallen boom aan. Marjolein ging als eerste zitten.

‘Nathan heeft je al gebrieft?’

Ze knikte.

‘Heeft hij ook de foto’s getoond van...?’

‘Ja.’

‘Oké.’

Stilte. Saelens vouwde zijn vingers in elkaar en maakte zich groot. Een vaderlijke glimlach.

‘Is er iets?’ vroeg ze.

‘Heeft hij gevraagd...?’

‘... hoe het met me gaat?’

Saelens perste zijn lippen op elkaar.

‘Ja.’

Hij had moeite om woorden te vinden. ‘De laatste tijd ben je nogal stil. Tijdens het werk.’

‘Ben ik anders zo’n babbelaar?’

‘Nu is het anders dan ervoor.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

De mensen van de technische recherche duwden de brandcard met Elodie Van Houtte in hun wagen.

‘Het lijkt alsof de laatste zaak erin heeft gehakt’, zei Saelens. ‘Met die strips. En die kinderen...’

‘Niet anders dan anders. Denk ik.’

‘Het zou niet onlogisch zijn.’

‘Tja.’

‘Gezien je...’ Hij slikte zijn woorden in.

‘... jonge leeftijd?’

Hij zweeg.

‘Nee, doe maar. Me verslijten voor een snotneus. Dat ben ik gewoon.’ Ze streelde langs haar neuspiercing en stond op. ‘Moest ik daarvoor helemaal naar Banneux komen? Dag dan.’

‘Marjolein, wacht...’ Hij veerde op en versperde haar de weg. ‘Ik wil je heel graag op deze zaak. Jij denkt anders dan anderen.’

‘Omdat ik jong en naïef ben?’

‘Jij en Nathan vullen elkaar goed aan, maar... mag het? *Ik maak me zorgen.* Zeker nu.’

Het irriteerde haar dat hij een kop groter was.

‘Je hoeft je voor mij niet sterk te houden.’ Saelens vloekte. ‘Ik mis je vader ook. En je zusje. Na al die jaren... Het blijft snijden.’

Ze snoof de koele lucht op.

‘Ik kende Joris echt goed. Ik heb zijn dossier destijds nog opgevolgd. Maar ik kon niet meer voor hem doen. Ik wilde ook weten wie Gabriël was, die je vader en zus van kant maakte.’

‘Ja... en?’

‘Jij hebt ook intensief naar Gabriël gezocht, tijdens de zaak van de Engelenmoord.’ Hij slikte even. ‘Heb je sindsdien nog verder gewerkt op dat dossier? Heb je nog geprobeerd om de identiteit te achterhalen van ‘de beschermengel van ons land’... die smerige moordenaar? Of ben je nog verder op zoek gegaan naar Les Sept d’Or, waar Gabriël ook jacht op maakte?’

‘Ik wil een gelukkig leven...’ Ze maakte geen oogcontact. ‘... en niet blijven hangen in een pijnlijk verleden.’

Saelens bleef haar aankijken.

Ze vond zichzelf ongeloofwaardig klinken.

‘Elodie Van Houtte is verdronken. En de context, met Gabriël en zijn witte veertje, is nogal bijzonder.’ Saelens sprak zacht. ‘Nathan heeft je ook díé foto’s getoond?’

Een knikje.

‘Als het zwaar zou zijn, té zwaar, of als het te persoonlijk zou worden...’

‘Wat moet ik dan doen? Met een psychiater gaan praten? Vertellen over mijn verdronken zusje? Of zeggen dat ik ’s nachts wakker word en droom over witte veertjes?’ Ze zuchtte geprikkeld. ‘Kun je alsjeblieft ophouden?’

Saelens knikte.

‘Ik zorg voor mezelf. En jij vertrouwt me. Of anders haal je me maar van de zaak.’

Voetstappen naderden op het paadje. Imran schraapte zijn keel. ‘Eh... sorry. Stoor ik?’ Hij draaide zich van hen weg. ‘Ik stoor, natuurlijk.’

‘Zeg maar’, gebood Saelens.

‘Ik vroeg me af of jullie kunnen komen. Ik heb iets dat jullie ook moeten bekijken.’

Marjolein liep met Imran en Saelens opnieuw naar de plaats delict. De slijkerige put waarin Elodie was verdronken, was met houten planken verstevigd. Het metalen traliewerk dat de bovenkant van het graf had afgesloten, lag nu aan de zijkant in het hoge gras.

Marjolein knielde. Op de bodem van de put stond een plas water. Het houten kruis was weggezaakt. Tussen de houten latten had het witte veertje gezeten.

‘Gabriël is terug. En duidelijk voor Marjolein.’ Imran hield een doorzichtig zakje op. ‘Dit heeft hij achtergelaten bij het slachtoffer.’

Op een doorweekt stuk papier was haastig een tekst gekrabbeld.

Verdronken als een leeuw in een kooi.

Zie jij wat ik zie?

Tot over 24 uur.

Marjolein slikte haar angst weg, maar hoorde het liedje spelen in haar hoofd. ‘Waarom zou dat voor mij zijn?’ probeerde ze wat ze zag te ontkennen. ‘Ik bedoel... ik weet niet of...’

Imran draaide het zakje om en toonde de voorkant. Het bleek een foto te zijn van Marjolein als kind van een jaar of vijf. Ze stond met haar vader Joris en haar moeder Anna voor de Christus Koningkerk in Waterschei.

Marjolein boog achterover. Ze legde haar hand op haar borst en kerfde met haar vingers door haar jas en truitje in haar huid.

Nathan vloekte. ‘Hoe komt de dader daaraan?’
Ook op de foto was een tekst gekrabbeld.

*‘Geloof in mij, moeder van de Verlosser,
en ik zal in jou geloven.’*

Je hebt de groeten van Gabriël.

Saelens kwam achter Marjolein staan. ‘Hij schrijft: *tot over 24 uur*. Volgens de wetsdokter is het slachtoffer vermoedelijk rond middernacht gestorven. Ondertussen is het 09.07 uur. We hebben nog vijftien uur.’

‘Vijftien uur tot wat?’ vroeg Nathan. ‘Wat staat er te gebeuren? Loopt er nog iemand gevaar? Volgt er nog een slachtoffer?’

‘Het is net zoals de vorige keer.’ Marjolein veegde zand van haar vingers. ‘*Je hebt de groeten van Gabriël*. De dader van deze moord is een handlanger van hem.’

‘Je denkt dat Gabriël dit niet zelf heeft gedaan?’ Imran schudde zijn hoofd. ‘Moeten we niet elke piste openhouden?’

‘Geloof me maar. Gabriël neemt geen risico’s. Hij is niet zo gek om naar Banneux af te zakken, putten te graven en zelf slachtoffers op te sluiten.’

‘We kunnen beter gas geven’, knikte Nathan. ‘Gabriël is niet het type dat steken laat vallen. Wat weten we al?’

Imran keek geprikkeld naar Saelens. Hij vond het allemaal te snel gaan, maar kreeg een scherpe blik terug. Saelens gebaarde om voort te maken.

‘Elodie Van Houtte had geen ouders meer, alleen nog haar grootmoeder. Ze had ook geen echte vrienden.’ Imran sloeg zijn notities open. ‘We lopen haar sociale media na, maar daar staat voorlopig niet veel interessants te lezen. Elodie was online niet erg actief. En een korte eerste rondvraag leverde

ook niet veel op. De lokale politie omschrijft Elodie als onopvallend en sober.’

Nathan ging aan de andere kant van de put staan. Marjolein meed zijn blik.

‘Volgens een dame uit de buurt kwam Elodie hier ’s avonds vaak wandelen. Om van de stilte te genieten. Om zich te bezinnen.’ Imran keek in zijn notities. ‘Eergisteren werd ze de laatste keer gezien bij een frituurtje niet ver van de Sint-Leonarduskerk. Ze vertrok daar met haar fiets rond 23.00 uur.’

‘Was dat het laatste spoor van haar?’

‘We vermoeden dat Elodie onderweg gegrepen werd. Vierentwintig uur geleden. Haar grootmoeder was ongerust en belde de politie, meer dan een dag geleden rond middernacht, om haar vermissing aan te geven. Toen was er al gemeld dat haar fiets was teruggevonden aan de kant van de weg.’ Imran wees naar de put. ‘De tuinman was gisteren op deze plaats. Op dat moment was er in het bos nog niets verdachts te zien.’

‘Weet hij dat zeker?’

‘Ja. Dat betekent dat de dader in amper één dag tijd Elodie heeft gegrepen, die put heeft gegraven, en haar heeft verdrinken en begraven.’ Imran liep langs de berg aarde. ‘We gaan ervan uit dat de dader Elodie volledig wilde bedelven onder het zand, maar dat hij moest vluchten toen een bedevaarder op een onmogelijk uur toch al de site rond Banneux bezocht. Die man heeft het graf gevonden en de politie gebeld.’

‘Een *bijna* perfect plan, dus?’ vroeg Nathan.

‘Toch zeer indrukwekkend, jammer genoeg. Zeker wat dat “verdrinken” betreft.’

Marjolein keek over haar schouder. ‘In welke zin?’

‘Zie jij ergens een meer, een beek of een kraan?’ Imran wees bandensporen aan. ‘De dader moet dat water zelf naar hier hebben vervoerd.’

Marjolein zette een paar vingers in het zand in een poging niet om te vallen. Het bloed trok weg uit haar hoofd.

‘Merde...’ Nathan haalde diep adem. ‘Hij was goed voorbereid.’

‘O, en ook nog dit. Nogal vreemd... Er werd ingebroken in een magazijntje bij de Kapel van de Verschijningen van Banneux.’ Imran las in zijn notities. ‘Het leverde een vrij aparte buit op. *Een wijwaterkwast. Vierhonderd gram gewijd zout. Een half kilootje frankincense wierook. Een potje chrisma, exacte hoeveelheid onbekend.*’

Marjolein sloot haar ogen. De verdronken Elodie kwam in haar gedachten tot leven. Ze schreeuwde om hulp. Om genade. ‘Wauw. Die inbraak en die buit zijn héél slecht nieuws.’

Saelens keek op. ‘Hoezo?’

‘Elodie is niet zomaar verdronken.’

‘Nee?’

‘Ze werd gedoopt.’ Marjolein veegde zand van haar handpalmen. ‘Hier, op heilige grond. En dan pas werd ze begraven.’

‘Gedoopt?’ Imran fronste. ‘Is dat niet wat kort door de bocht?’

‘Vraag het lab om Elodies voorhoofd te controleren op restanten van een olierijke zalf.’ Marjolein bracht haar duim naar haar voorhoofd. ‘Dat is exact waar chrisma voor gebruikt wordt...’ Ze tekende een kruisje tussen haar wenkbrauwen. ‘Met die heilige zalf wordt een dopeling gezegend.’

‘Eh... ik zal het doorgeven.’ Imran noteerde het. ‘Weet je zeker dat...?’

‘Ja, ze weet het zeker’, onderbrak Saelens hem. ‘Marjoleins grootouders waren erg gelovig. Ze weet waarover ze praat.’

‘Mijn grootvader en grootmoeder waren Italiaans en inderdaad nogal gelovig. Om maar niet te zeggen: belachelijk gelovig.’ Marjolein wees naar de plassen in de put. ‘Verder is

er nog dat doopwater. Water dat gewijd is. Soms met zout.' Een blik naar Imran. 'Laat het lab het water waarin Elodie verdronken is ook maar onderzoeken. Op resten van zout, wierook...'

'Eh, ja. Ik ben mee.' Imran draaide zich naar Saelens. 'Maar, eh... moeten we ook geen andere pistes verkennen?'

'Waarom niet. Doe gerust.' Marjolein wrong zich langs Imran weg van de put. 'Maar wees er maar zeker van: Elodie Van Houtte is gestorven tijdens een van de zeven sacramenten.'

'Zeven?' Imran slikte. 'Volgen er dan nog?'

Marjolein telde op haar vingers. 'Dooop, vormsel, eucharistie, biecht, huwelijk, priesterwijding, ziekenzalving.'

'Jij denkt aan *zeven* slachtoffers?'

'Ik zei toch dat ik héél slecht nieuws had?'

Johannes haastte zich over de kasseien. Zijn voeten sprongen net iets te schichtig en ongecontroleerd tussen het vuilnis door. Uit een opengescheurde zak waaiden plastic wikkels over de straat. Een goederentrein denderde over een rode, bakstenen rondboogbrug achter hem.

Er zat zand onder zijn nagels. Zijn handpalmen waren ruw door de spade die langs zijn zweterige huid had geschuurd.

Hij had spijt dat hij Elodie niet had kunnen toevertrouwen aan de aarde. Of toch niet volledig.

Hij had er alles voor gegeven om het werk alsnog af te kunnen maken.

Haastig draaide hij het slot van een verkommerd pand los. De winkelruimte, die ooit glorieus was geweest, stond nu leeg. Een trap met ouderwets tapijt leidde naar de woonvertrekken.

Zijn moeder had het bloemetjesmotief nog uitgekozen. Jarentachtigvibes. Spuuglelijk en vuil.

Aan de muur hing een groot houten kruis tussen schilderijtjes met Bijbelse taferelen. Op de schouw stonden kandelaars en een verzameling Mariabeeldjes.

Johannes trok de sjaal die om zijn hals zat wat strakker aan. Vaak had de sjaal hem anonimiteit geboden. Het was als een schild dat hij droeg, en de sjaal verborg niet enkel zijn gezicht.

Hij voelde met zijn vingers langs zijn hals en aan zijn borstbeen. De jeuk van de littekens was niet te verdragen. Ze leken opnieuw ontstoken te zijn. Hij trok de sjaal op zijn plaats, alsof hij niet wilde dat iemand de wonden kon zien.

Een raam keek uit op een stadspark en een gevandaliseerd speelplein aan de overkant van de steeg. Boven het dressoir hing een portretfoto van een bij anderhalve meter. Het beeld van het meisje was afgesneden bij haar voorhoofd en onder haar kin. Haar roestrode krullen bedekten deels haar bleke gezicht en heldere ogen. De witte kralenketting die ze droeg zat tussen haar lippen geklemd.

Johannes zuchtte, boog het hoofd en sloeg een kruisteken.

Zijn wegwerptelefoon piepte de stilte stuk. Hij streelde langs zijn kin en las wat Gabriël hem stuurde.

Geloof me, je hebt het juiste gedaan.
Ik ben fier op je. Maar we moeten voort.
Je nieuwe opdracht ligt klaar.

Doe het voor haar.

10.30 uur stond op de digitale klok boven de zilverkleurige deuren. Wetsdokter Alain Girard veegde de vermoeidheid uit zijn rode ogen. Hij zou nooit wennen aan de verschrikkelijke koffie uit de machine op de gang.

Zijn piepjonge assistent duwde zijn bril met een dun montuur voor de zevende keer goed op zijn neus. Weer eentje die onder de indruk was van de ervaren rot.

‘Een kruisje op haar bovenarm.’ De wetsdokter wees naar het lijk. Er stond een fijne tatoeage.

Elodie Van Houtte leek te slapen op de metalen tafel. Haar bruine krullen lagen strak tegen haar hoofd.

‘Was ze gelovig?’ De stem van de assistent leek te breken. ‘Erg devoot?’

‘Er wordt vermoed dat het slachtoffer stierf tijdens het eerste van zeven sacramenten.’

‘Eh...’

‘Nooit naar de kerk geweest? Niet katholiek opgevoed?’

‘Jawel. Misschien niet goed opgelet.’

Girard zuchtte om de onwetendheid van zijn assistent. Het niveau van de nieuwelingen was naar zijn bescheiden mening vaak onder nul. ‘Collega Marjolein De Vriese heeft ons via Demirel gevraagd om het lichaam te controleren op een olieachtige substantie in de vorm van een kruisje, aangebracht door de vingers van de dader.’ De wetsdokter schraapte zijn keel met enige irritatie. ‘Nogal specifiek, niet?’

De assistent hakkelde. ‘Heeft het met dat doopritueel te maken?’

‘Zou ik het anders vermelden?’